

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. L.**, zastoupeného Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem v Plzni, Na Jíkalce 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2004, č. j. 55 Az 959/2003 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 12. 2003, č. j. OAM-5040/VL-19-ZA05-2003. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a bylo rozhodnuto že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. Krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), neboť podání stěžovatele

neobsahovalo zákonem požadované náležitosti a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek dále pokračovat. Současně se jednalo o nedostatek již neodstranitelný s ohledem na uplynutí lhůty pro podání žaloby.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Konkrétně namítá, že mu nebyla doručena výzva podle § 37 odst. 5 s. ř. s., ačkoli tomu tak být mělo. Nesouhlasí totiž s názorem soudu, že vady žaloby nešlo odstranit. Stěžovatel ve včas podané žalobě vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného a vyjádřil tak nepochybně, co tímto procesním úkonem zamýšlí. Vzhledem k tomu, že jeho podání mělo určité nedostatky, krajský soud měl stěžovatele vyzvat k jejich odstranění a poučit o následcích nevyhovění takové výzvě. Pokud tak neučinil, došlo k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces; v daném případě tím spíše, neboť stěžovatel je cizinec, který nezná právní řád České republiky a pro něhož není čeština mateřským jazykem. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; rovněž požádal o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Podle jeho názoru jsou totiž obě rozhodnutí (tedy jak jeho, tak krajského soudu) vydána v souladu s právními předpisy.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.], neboť se domnívá, že soud pochybil, když mu nezaslal výzvu k odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

K tomu ze soudního a správního spisu vyplynulo, že dne 29. 12. 2003 stěžovatel obdržel rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2003, č. j. OAM-5040/VL-19-ZA05-2003, a téhož dne podal ke Krajskému soudu v Brně podání nazvané jako „žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra“, které kromě uvedení data a stěžovatelova podpisu obsahovalo pouze označení žalobce a žalovaného. Přílohu tohoto podání pak tvořila fotokopie shora citovaného rozhodnutí Ministerstva vnitra. Krajský soud tuto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť podání stěžovatele neobsahovalo zákonem požadované náležitosti

a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek dále pokračovat. Současně se jednalo o nedostatek již neodstranitelný s ohledem na uplynutí lhůty pro podání žaloby.

Při posouzení důvodnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud především vycházel z ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat. V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V souzené věci je však zřejmé, že žaloba stěžovatele žádné žalobní body neobsahovala a že stěžovatel tuto žalobu v zákonné lhůtě pro její podání v tomto směru ani nijak nedoplnil (stěžovatel obdržel napadené rozhodnutí dne 29. 12. 2003 a lhůta k podání žaloby uplynula v úterý 13. 1. 2004 - § 72 odst. 1 s. ř. s., § 32 odst. 1 zákona o azylu). Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz druhá věta § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínkou řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojmáná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Tento právní závěr Nejvyšší správní soud prezentoval ve svých rozhodnutích již opakovaně (viz např. rozsudek č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 ze dne 23. 10. 2003, publikováno pod 113/2004 Sb. NSS) a prošel i testem ústavnosti (Usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004 sp. zn. IV. ÚS 613/03). Ústavní soud přisvědčil argumentaci Nejvyššího správního soudu s tím, že formálně podaná žaloba bez podstatných náležitostí, nenaplnuje podmínku vyčerpání procesního prostředku určeného zákonem k ochraně práva. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž jej předtím vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se zcela absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení. Tvrzený důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tak nebyl naplněn.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2005

č. j. 2 Azs 50/2005 - 54

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu